

[P^{er} Federspiel.]

priser. Vi har her i landet hidtil måttet indrette os på at arbejde med verdensmarkedets priser og indrette vor omkostningsbudgettering derefter. Det vil altså sige, at kan denne linje fortsættes, skulle der, hvis todsatserne inden for fællesmarkedet holdes på rimeligt niveau, stadig være en mulighed for at konkurrere, vel at mærke hvis ordningen ikke bliver snæver og selvforsynende. Men dette vil kun kunne ske, hvis vore produktionsomkostninger holdes på det lavest mulige niveau. Derfor pegede vi på nødvendigheden af, i det omfang det på nuværende tidspunkt lod sig gøre, at begrænse landbrugets omkostninger mest muligt, og det naturlige var her at henlede opmærksomheden på ejendomsskatterne, navnlig den del af ejendomsskatterne, der ensidigt tynger landbruget som en produktionsomkostning.

Nu ser jeg, at den højtærede finansminister under toldlovsdebatten i sidste uge udtalte, at venstre havde stillet det som betingelse for tiltræden til de syv landes traktat, at der opnåedes lempelser i ejendomsskatterne. Jeg tror nok, det er en noget dristig udlægning af de forhandlinger, der foregik i udvalget, og som vi normalt ikke refererer her i tinget. Sandheden er den, at venstre stillede det konkrete spørgsmål til regeringen, om der var mulighed for at føre en forhandling på dette område. Deroverfor blev stillet det modspørgsmål, om dette var ensbetydende med, at venstre ville tiltræde toldlovsforslaget, valutalovsforslaget og Stockholmkonventionen; men det var jo ikke det, det drejede sig om. Det drejede sig ikke om det samlede kompleks, det drejede sig alene om, hvorvidt regeringen var villig til at gå ind i en forhandling om foranstaltninger, der fjernede den ensidighed, som hidtil havde præget de lempelser, der var foretaget for at lette omstillingen af erhvervslivet til en tilpasning til det europæiske fællesmarked. På dette punkt måtte vi, ganske på samme måde som vedrørende vort forslag om en klar tilkendegivelse af regeringens politik med hensyn til en associationsaftale med de seks, konstatere at vore forslag blev afvist. Regeringen valgte her at gå sine egne veje.

Vi havde gerne medvirket til, at der om denne sag blev skabt en bred løsning. Selve

det principielle spørgsmål om tilslutning til det ene eller det andet af de europæiske fællesmarkeder blev afgjort i sommer. Sagen her drejer sig alene om udformningen af de traktatbestemmelser, der følger af beslutningen i juli 1959, og de foranstaltninger, der må træffes for at tilpasse erhvervslivet til de vilkår, der nu byder sig. Vi måtte konstatere, at regeringen ikke var til sinds at forhandle om de synspunkter, vi fremførte, og der har således ikke været nogen mulighed for, at mit parti vil kunne ændre det standpunkt, vi indtog under første behandling, at vi agter at afholde os fra at stemme ved afstemningen over forslaget til folketingsbeslutning.

Poul Møller: Den 15. juli i fjor vedtog folketinget med knebent flertal at bemyndige den høje regering til at forhandle om dansk deltagelse i det europæiske frihandelsområde. Ved den lejlighed gjorde jeg på min gruppes vegne rede for, hvorfor vi ikke kunne deltage i at give regeringen en sådan bemyndigelse, hvorfor vi måtte være imod at påtage os et medansvar for igangsætningen af hele den udvikling, som permanent kunne føre til en deling af Europas økonomi, en splittelse af de europæiske samarbejdsbestræbelser, og hvorfor vi måtte nære specielt alvorlige betænkeligheder for Danmarks vedkommende ved det, man dengang satte i skred.

Jeg vil gerne indledningsvis erindre herom ved denne lejlighed, for selv om den konservative folketingsgruppe i dag stemmer for at ratificere denne traktat, mener vi fortsat, at den høje regering burde have gjort et mere energisk forsøg, end tilfældet var, på at hindre den udvikling, der førte til denne traktat, og på at hindre dette frihandelsområdes oprettelse. Det er og det var en vej ud af uføret, hvis retning var ganske uvis, og det var og er en vej, som det især for Danmark kan være risikabelt at betrede, for det første på grund af de vilkår, der er blevet landbrugseksporten til del, og for det andet som følge af den fare, denne deling medfører specielt for vort land, der har sin europæiske eksport næsten ligeligt fordelt imellem de to markedsdan- nelser.

Vi mente derfor, det måtte være i dansk udenrigspolitikens interesse længst muligt at